

ΣΤΟΝ ΜΕΜΑ ΜΟΥ

(Έωϊ τῆ ἑωσείῳ).

Ἄφ' ὅτου ἐπέταξες στὸν εὐθρανό,
δὲν ἔχω νοιώσει διὰβα χέρον,
παρὰ στομφές του μέσα στὸ κενὸ
γύρω σὲ κέντρο ἀζήνητο τοῦ πόγου!
Κι' ὅσοι πιστεύουν ὡς γιαιτὸ τὸ χρόνο,
δὲν ξέρουν ἀπὸ πόγου!...

ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ.

Ἔνεκα τῆς ὀργῆς τοῦ Ἄρεως,
στερούμεθα ἐντελῶς ζωηρίων,
καὶ πίνουμε καρὲ μὲ μέλι,
ὅπως ἡ χάρις του τὸ θέλει.
Στερούμενοι ἐπίσης φωτισμοῦ,
ἐλλείπει κάρβουνο καὶ ἠλεκτρισμοῦ,
μὲ τῆς σελήνης φῶς δειπνοῦμε!
Κι' ἔτσι, χωρὶς νὰ ἴμεθα γαιτροῦ,
σελήνη καὶ μέλιτος περνοῦμε,
πολὺ ὄρατα, δόξα τῷ Πατρὶ!

ΟΛΑ ΑΓΟΥΡΑ

Ἄγουρα τὰ τῶν ἡμερῶν ἐδῶ στὸν τόπο,
κεράσια, σῆκα, μέστολες, πεπόνια,
χειμωνικά, δαμάσκηνα, κολώνια,
γιὰ νὰ ξεγνοιαζοῦμε ἀπ' τὸν πόπο!

Τρία μονέχα ἀφίνουμε καὶ ὀρμαίζουμε
τοῦ δὲν ζογεύονται οὔτε ἀπὸ γαϊδοῦρα,
«γυναίκες, ἀγκινάρες καὶ τ' ἀγγοῦρα»,
γι' αὐτὸ καὶ τ' ἄντερα μας μὲς μαλλιαζοῦνε!

Δ. Κ. Ἰγγλέσης